

POSUDEK oponenta na diplomovou práci

Jméno a příjmení studenta: Lenka Čvančarová
Téma diplomové práce: Postavy indických muslimů v povídkách hindské spisovatelky Násiry Šarmové
Oponent práce: Nora Melnikova

Cílem práce je ilustrovat problémy muslimů v Indii na základě povídek Násiry Šarmové. První kapitola je zaměřená na indické dějiny od příchodu islámu, druhá část, těžiště celé práce, se zabývá znázorněním jednotlivých problémů, kterým muslimové v Indii čelí, v díle vybrané spisovatelky, a třetí část popisuje arabsko-perskou slovní zásobu užívanou v jejích povídkách.

Již při čtení první kapitoly je zřejmé, že má autorka problém dodržovat akademický styl psaní, dopouští se hrubých zjednodušení a esencializací („I když je islám ve své podstatě úplně odlišný od hinduismu, přijal některé prvky tohoto náboženství za své“, s. 10). Do textu často vkládá své domněnky a pocity („Mají tedy silné zastoupení v celkovém počtu obyvatel a zaslouží si naši pozornost“, s. 10; „Je až k nevíře, jak se dvě zcela odlišná náboženství mohou vzájemně ovlivňovat a propojovat, s. 10; „Podle mého názoru není možné vyřešit problémy světa a lidí pomocí literatury“, s. 21; atd.). První kapitola svým zjednodušujícím stylem působí spíše dojmem učebnice a styl celého textu často sklouzává až ke stylu školní práce. Autorce se nepodařilo vyhnout se banalitám („Indická společnost přijímala modernizaci mnoha způsoby, někteří se k ní stavěli kladně a jiní ji odsuzovali,“ s. 14; „Je důležité, aby se lidé zamýšleli nad svými osudy a životy a snažili se je měnit k lepšímu“; Dalším a podle mého názoru největším problémem jsou komunalistické srážky mezi hinduistickou a muslimskou komunitou. Tento jev je ukázkou vzájemného nepochopení a nenávisti mezi lidmi. V řadách hinduistů i muslimů se najdou jedinci, kteří vyzývají ke vzájemnému pochopení a respektu. Mezi běžnými lidmi se určitě vytvářejí přátelství a ochota pracovat jeden vedle druhého bez rozdílu vyznání víry,“ s. 17; a mnohé další případy).

Text se snad i v důsledku tendence ke zjednodušování mnohdy stává až nesrozumitelným: „Situaci nezlepšuje ani fakt, že se muslimům nedostává rovných příležitostí v soukromém sektoru. Jejich zastoupení je opravdu špatné, ať už v úřadech, u státní policie nebo u vojenských ozbrojených sil. Vzdělávací instituce se potýkají s mnoha omezeními a překážkami“, s. 16. Je tedy řeč o soukromém či státním sektoru? Není vysvětleno, s jakými omezeními a překážkami. „Hindština je přístupnější jazyk než urdština“, s. 19. Není vysvětleno, pro koho a proč. „Když jsem se, ale začetla do povídek Násiry Šarmové, uvědomila jsem si, že jsou si v mnoha ohledech tyto komunity blízké, ať už nevědomky nebo pro vlastní zájem“, s. 23. Čtenář často tápe.

Problematické je i zacházení s češtinou, ať už se to týká stylistiky (např. „Je nutné říci, že prvních pár let po nezávislosti bylo pro indické muslimy velmi obtížné. Byli zmatení a cítili se vinnými za vytvoření Pákistánu jejich hinduistickými sousedy,“ s. 16) či pravopisu, kde se jedná převážně o nesprávnou interpunkci („Nikoho, tak nepřekvapí“, s. 10; „Většina muslimů, jsou právě sunnité“, pozn. 10; „V roce 1191 v bitvě u Taráinu, byl nájezd muslimů odražen“, s. 11; a nesčetné množství dalších případů stejného jevu v celém textu, které svědčí o autorčině neznalosti základních

interpunkčních pravidel a působí při čtení velmi rušivě).

Další problém činí psaní malých a velkých písmen (Urdu, s. 17, Mughalských, s. 18) a přepisy (např. několikrát „urdu“, „Aligharskou univerzitu“, s. 19, „Jammú“, s. 42, a další).

Co se týče práce s prameny, autorka cituje a veškeré informace přebírá s malými výjimkami, které tvoří v naprosté většině čeští autoři, pouze z prací Dr. Markové. I práce jako celek se jeví jako zcela závislá na díle, názorech a přístupu Dr. Markové. Podíl autorčina vlastního přínosu je nevelký; práce téměř zcela postrádá inovativní přístup.

Při práci s originálními prameny se objevují nepřesné či nejasné překlady z hindštiny. Např. „Když se v tomto směru všechno povede, potom můžu povídku vytisknout,“ s. 22 (pravděpodobně myšleno „vydat“). „O tomto prostředí bych chtěla říct, že se dnes vynořují muslimské postavy nebo hinduisté a muslimové nebo modlitby pro oslavu ramadánu, kdy vznikají nepokoje mezi sunnity a šíity, ale kdo se snaží pochopit, že jejich křehké pocity jsou jejich frustrací, zklamáním a názorem?“ s. 24, atd.

Celkově lze říci, že první kapitola čerpá výlučně z několika málo děl sekundární literatury v češtině. V druhé se autorka snaží podle zadání ilustrovat problémy muslimů v Indii, styl však povětšinou neodpovídá žánru akademické práce; třetí krátká kapitola o arabsko-perské slovní zásobě především ve dvou povídkách Násiry Šarmové působí jako přílepek, jehož návaznost na předchozí kapitoly a souvislost s deklarovaným cílem práce autorka nijak nevysvětluje.

Práci vzhledem k Lenčině zjevné snaze o pečlivé zpracování zadaného tématu, která se projevila v logické návaznosti většiny kapitol, celkové konsistentnosti textu a minimu překlepů, a vzhledem k práci s texty v originále doporučuji k obhajobě, ale kvůli výše uvedeným zásadním nedostatkům navrhuji hodnocení „dobře“.